

ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ - БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БРОЈ 2577
УЖИЦЕ, ЈУЛ 2006. ГОДИНЕ

МОЈ ПРЕДСЕДНИК

ЗА ОКРУЖИ



Драгиша Станојчић

БОРАЦ ПРОТИВ КОРУПЦИЈЕ



Кандидат Српске радикалне странке за председника општине Ужице на предстојећим ванредним изборима, заказаним за 02. јул ове године, професор Драгиша Станојчић, рођен је 1949. године у Вишеграду. Основну школу и гимназију завршио је у Вишеграду а Филолошки факултет у Београду. Професионалну каријеру започео је у Гимназији у Вишеграду, али је због недостатка кадрова извесно време провео и у општинској управи. Од 1989. године живи у Ужицу где се најпре бави приватним књижарско-издавачким послом, да би се после неколико година поново вратио свом првобитном и основном професорском позиву. Са супругом Ранком има три сина, Бранка, Ђорђа и Луку.

ЛОКАЛНИ ИЗБОРИ НОВА ШАНСА ЗА УЖИЧАНЕ

У недељу 2. јула Ужице поново бира председника. Претходном смо ускратили поверење после двадесет месеци - на пола мандата.

Али, њега смо добро упознали. Он је водио Ужице од *револуционарне* 2000. године, или, прецизније, његова политичка опција је пре пуних десет година преузела Ужице. И уместо да израсте у стварни центар Западне Србије наш град је некако скрајнут, запостављен и заборављен. Централне државних институција (Пореске управе), и јавних предузећа (Електродистрибуција, Пошта) већ су отишле одавде. Гасовод још није стигао.

Наравно, није то *заслуга* само *бившег* председника и његових демократа. Заједно са њим на истом *задатку* пуних десет година били су његови

саборци из Демократске странке Србије, Српског покрета обнове, Нове Србије, Г17+, Грађанског савеза Србије и други политички патуљци немоћни да самостално егзистирају.

Поред тога што су у протеклих петнаестак година интензивно радили на разбијању Србије, урушавању њених институција и правног система, мрзели су све што је српско, а мржња је била једино везиво које их је спајало (наравно уз доларе који су стизали од њихових налогодаваца). Њихова заслепљеност влашћу и болесна амбиција да владају по сваку цену брзо и лако је показала њихово лично и политичко лицемерје. То се показало и овога пута у Ужицу.

Иако су званично у коалицији у Скупштини општине Ужице, неки од њих, попут ДСС, једва су до-

чекали да неко из опозиције покрене иницијативу за Мартићев опозив и поставили најагилнији промотери те иницијативе, нудећи опозиционим странкама и материјалну помоћ како би се осигурао успех референдума. Такав цинизам, чак и на овом нашем српском политичком простору, одавно није виђен.

Логично питање које се овде поставља јесте питање мотива. Који је мотив таквог понашања Коштуничних и Вељиних следбеника у Ужицу? Одговор на ово питање добићемо јасно ако се вратимо само неколико месеци уназад. После ванредних председничких избора у Краљеву и Смедереву, где су победили њихови кандидати, Коштуница и Илић (посебно овај други) су кренули у *освајање Србије* и на локалном нивоу. Циљ је рушење свих локал-

них председника (већ је половина општина прошла кроз то) који нису чланови њихових партија. Ефекат је вишеструк: 1) Грађани у тим срединама ће се неколико месеци замајавати референдумом и изборима па неће приметити нова поскупљења основних животних намирница, нове цене горива, струје, телефона... 2) Евентуалним освајањем власти и на локалном нивоу целу Србију ће држати под контролом. 3) Провериће се расположење грађана, односно рејтинг српске Владе пред предстојеће републичке изборе.

Дакле, улог је велики. А у том случају се не бирају средства. Чим крене кампања у некој од општина, Влада Србије улази у ванредно стање. Редовне активности њених чланова престају и сви министри се *селе* у дотичну општину. А онда крећу обећања. Од кула и градова, брда и долина до меда и млека, све се обећава гладном народу, навикнутом на преваре, а опет наивном и лаковерном.

И наравно, у свему предњачи министар Велимир Илић. Народни човек (Чачани га из милоште зову *Веља лампек*) који говори народним језиком, правим српским, сочним, препуним псовки и увреда, најприземнијим који се може чути у Србији (који се у жаргону назива кочијаш-

ким). Од села до села - свуда иста прича. Не сме српски сељак у 21. веку да гази благо. Има газда Веља да то асвалтира. Не може да нема. Ако треба украшће он мало од ауто-пута па ће њима да намакне. А паре? Учешће грађана? Ма какви! Ни случајно! Одрешите газда Веља кесу. Наравно ону државну. А од грађана је довољно двадесетак до тридесет приступница за Нову Србију. То не кошта ништа. Само један потпис. Али потпис по потпис и направиће газда Веља странку. Своју личну. Државним парама, наравно.



Озбиљан човек (каких свакако још има у Србији) мора да се замисли и да постави неколико питања: 1) Од када је то Република надлежна за локалне сеоске путеве (у законима нисмо успели да пронађемо такву надлежност, а из разговора са радницима ужичких *Путева* који изводе радове на асфалтирању пута у Качеру сазнали смо да је министар

обећао да ће радове платити Републичка дирекција за путеве); 2) Ако случајно и постоји таква надлежност Републике, где је онда била претходне две и по године? 3) Ако министар може тако лако да украде *који километар асфалта* од ауто-пута и да намакне сељацима у Качеру, Дрежнику и другим ужичким селима колико ли је тек намакао себи само од последњег уговора о изградњи железничке станице *Прокоп* у Београду, чија је вредност преко 200 милиона евра (да не спомињемо раније мање вредне уговоре). Уосталом, он сам је одувек желео да буде капитал(ни) министар. Рекло би се да је он данас *најкапиталнији* грађанин ове наше Србије.

Наравно, јасно је свима у Србији да министар Илић злоупотребљава свој положај (што је прво кривично дело), противзаконито и ненаменски троши средства из буџета Републике (што је друго кривично дело), за шта се у свакој правној држави одговара. И врло брзо ће доћи министар Илић на ону тврду оптужничку клупу. Већ на јесен, одмах после ванредних парламентарних избора, када Српски радикали преузму Србију у своје руке.

Да су *јуловци* имали такве стратегије, друга би се сад песма певала у Србији. Али они су остали у пионирским марамама. Ко им



је крив кад нису знали (на сву срећу).

Грађани Ужица, као уосталом и сви грађани Србије, морају се једном одредити да ли желе правну државу са јаким институцијама или ће своје поверење давати разноразним шпекулантима и преварантима попут Илића, који, иако без реалног упоришта у бирачком телу, кроз разноразне коалиције (интересне групе) од ДОС-а, преко СПО-а, Карића, ДСС-а, удорно опстају на политичкој сцени Србије и покушавају народним парама да ни од чега направе странку. А ни од чега се пита не прави.

Пракса Велимира Илића је већ прочитана у Србији. Показали су то избори у Бору, Бујановцу, Новом Бечеју...

О министру Илићу би се могло писати нашироко и надугачко. О његовој

личној култури, речнику, понашању, али и понашању његових најближих сарадника, из његове Нове Србије, попут окружног начелника Зорана Милића, који за један ручак са својом свитом поједе 12 килограма јагњетине о државном трошку, или рекетирању имућних домаћина, итд. Али, он и његови, уз дужно *поштовање*, нису централна тема ове наше приче.

Без намере да повредимо лично достојанство било ког кандидата и уз њихово пуно уважавање, ипак морамо овде да се мало осврнемо на неке чињенице које су везане за имена неких од њих, а које ће Вам помоћи да лакше донесете праву одлуку.

Кандидат Демократске странке и њених ужичких сателита (СПО, СДП) на овим изборима је Мило-

мир Сredoјевић. Од 2000. године он је десна рука Мирослава Мартића. Један од Мартићевих *помоћника* које је Уставни суд Србије сменио јер је одлука о избору помоћника председника општине била противзаконита и противуставна. На крају, вољом грађана на референдуму је заједно са Мартићем *почишћен* из општине. Ипак му се мора одати признање на храбрости да се после свега кандидује за председника. То говори о моралном лику дотичног.

Тихомир Петковић (конспиративно Тихи) је кандидат ДСС, НС и Г17+. Таман и да је беспрекорне биографије (а није), када иза њега стоји НС и поготову Г17+ нешто није у реду. О његовом моралном и професионалном лику најбоље сведоче бивши радници и мали акционари Градине, која је уништена наопаком приватизацијом. Као комерцијални директор, по багателној цени је успео да *купи* два локала и на тај начин обезбеди себи значајну корист. Поменути и преварени акционари већ су предали кривичну пријаву, која ће ових дана бити активирана. Мислимо да је то *препурака* која ће бирачима помоћи да се одлуче коме да (не)дају свој глас.

Милован Петровић, звани Сократ, дугогодишњи директор ПТТ-а, касније Телекома, на претход-

ним изборима је био кандидат СПС-а, чији је и данас члан, да би на овим изборима *окренуо ћурак наопако* и на њих изашао као кандидат групе грађана. Он, очито, нема никакве везе са човеком по коме је добио надимак, јер потцењује народну памет, *бежећи* од СПС-а, који му и овога пута прикупља потписе и гласа за њега. Та превара је само један од разлога што ће га гласачи овога пута дефинитивно избрисати са ужичке политичке сцене. Дакле, Милован Петровић - Сократ је кандидат истог оног СПС-а који је пре неколико дана у Скупштини Србије подржао избор

Иване Дулић - Марковић за потпредседника српске Владе (без обзира што је поменута госпођа оптужила бивши Милошевићев режим за најстравичније злочине - како су, наводно, у хладњачама уместо *бресака превозили лешеве*) и који мазохистички већ две и по године подржава Владу Војислава Коштунице (који и поред писане и обнародоване гаранције није ни покушао да спречи изручење покојног Слободана Милошевића хашком казнимату на највећи српски празник, Видовдан 2001. године).

О поштењу поменутог Сократа и принци-

јелности његове партије говори и податак да су дуго и узалудно покушавали направити договор са Новом Србијом, Г 17+, ДСС-ом и Лигом за Ужице о заједничком кандидату (преговори вођени у Чачку 27. и 28. маја на Белој Земљи).

Остали, непоменути кандидати, нису вредни наше и ваше пажње, из простог разлога што нису ни успели скупити довољан број исправних потписа за председничку кандидатуру. Потписан је велики број умрлих лица и фалсификован значајан број потписа грађана, који су, проверено, чланови других политичких партија.

За предстојеће председничке изборе у Ужицу, Српска радикална странка је истакла најквалитетнијег кандидата. Поштеног, вредног и угледног човека, образованог и културног, омиљеног код својих колега и ученика, садашњих и бивших. Драгиша Станојчић је човек без мрље у професионалној каријери али и у животу уопште. Као такав, а уз подршку преко две хиљаде ужичких радикала и наравно свих грађана којима је стало до поштења и одговорности, професор Станојчић је гарант квалитетног и одговорног рада свих општинских служби у наредном периоду.

ВРАТИЋУ СТАРИ СЈАЈ УЖИЦУ

Поштовани суграђани,

Циљ овог обраћања је да укажемо на најзначајније проблеме у функционисању нашега града и да понудимо решења која ће то функционисање унапредити. У области локалне самоуправе уочено је доста недостатака који су резултат подела функција по партијској припадности, тако

да имамо случај да кадрови који су на руководећим функцијама јавних предузећа уопште не контактирају, не сарађују, па се често губи основна улога локалне самоуправе - да буде сервис грађана. У тој области се мора увести ред, вратити Општини улогу која јој припада и створити привредни амбијент у коме ће се људи

који раде и улажу свој капитал осећати безбедно и заштићено. Променићемо Статуте јавних предузећа у области постављања њихових руководилаца, тако да ће институција конкурса на та места довести најспособније, а не партијске људе. Није тачно да у општинском буџету нема довољно средстава за функциони-

сање локалне самоуправе, али је тачно да се та средства нерационално троше. Српски радикали ће остварити увид у све фондове и рачуне јавних предузећа, као и у трошење тих средстава.

ЈП Дирекција за изградњу и грађевинско земљиште до сада је остваривала контакт са грађанима само преко уплатница за грађевинско земљиште. Питање зашто у Ужицу нема инвестиција треба поставити и њима, прецизније, да ли имају визију развоја Ужица и да ли постоје планови за њену реализацију. Ја бих волео да знам колико инвестиционих програма, уређених локација, планова за нове инвестиције има Дирекција за изградњу. Доласком радикала на власт у Ужицу, у овој области ћемо бескомпромисно деловати. Дозволили смо да се на Белој Земљи изгради цео град, а да људи немају ни воду ни канализацију. Ових дана сведоци смо велике афере са употребом бактериолошки неисправне воде. Дирекцији за изградњу се може приписати и неактивност у области координирања рада јавних предузећа. Опремање комуналног земљишта је дестимулативно, јер са 20% оптерећује један квадратни метар стана, што је нелогично. ЈП Водовод, у чијој је надлежности и канализација,

газдује и управља браном Врутци, која је једна од најфункционалнијих у Србији. Несхватљиво је, међутим, да се издржава углавном од цене воде, дотацијом Дирекције и буџета. Кадровски потенцијал ЈП Водовод и његова техничка опремљеност обезбеђује знатно веће могућности за остваривање



прихода из области комуналних радова и пружања услуга на тржишту. Претрешћемо сва јавна предузећа, довести их до броја запослених који могу себе издржавати, доходовно функционисати. ЈКП Биоктош, чија је делатност градска чистоћа, зеленило, гробље, пијаце, такође има у свом пословању значајне проблеме. Нашим доласком на власт решићемо питање уређења града, пијачне продаје, паркиралишта, локација контејнера, зелених површина,

уклањања аутомобилских олупина. Ово јавно предузеће треба најпре приватизовати. ЈП Топлота такође је зрело за реконструкцију. Цена грејања није у функцији проширења мреже, која се мора ширити. ЈП Стан треба што хитније приватизовати и његове делатности изнети на тржиште. Стамбене зграде се ка-

тастрофално лоше одржавају, тако да се незадовољни станари сналазе како знају и умеју. Иако су им биланси на граници рентабилности, јавна предузећа често орочавају друштвена средства код пословних банака. Нелогично је властита средства орочавати, а да су им, у исто време, кредитна задужења велика. Службена путовања у иностранство су прави хит за директоре јавних предузећа. Ни на једном нивоу нам нису потребна јавна предузећа која нису профи-

табилна и успешна.

Што се инвестиционих програма тиче, наставићемо рад на обезбеђивању средстава за изградњу обилазнице за правац Бајина Башта, наставити послове на гасоводу, примарној и секундарној мрежи, радове на изградњи депоније, као и изградњи станова започетих на локацији Капетановина. Ове велике инвестиционе радове, започете а недовршене, не можемо реализовати сами, без Републике. Сарађиваћемо са сваким ко може помоћи у реализацији ових пројеката. Није време за сујете и личне нетрпељивости. Нећемо се конфронтирати ни са ким, сем са лоповима. Нема врата која нећемо отворити, ако је то у интересу овога града. Уређење градског саобраћаја и паркинга, канализациона мрежа на Белој Земљи, као и довршетак радова на изградњи Медицинске школе, су радови којима ћемо се интензивно бавити.

Приватизација је неминовна, али само ако је поштена. Она је у функцији обезбеђивања стабилности и отварања нових радних

места. На жалост, ТП Градина, Ракета, Кожа, Рујно, су примери како се приватизовало по партијском систему, а не по економском интересу. Са пропашћу политичких опција које су их подржавале, дошло је и до њихове пропасти, што је унесрећило многе породице. Активно ћемо узети учешће у решавању ових проблема.

У области пољопривреде сви знамо приоритете. Наставићемо са стимулисањем већ познатих ужичких брендова, пршута, сир, кајмак, ракија... Откупне цене никако не смеју обезбеђивати већи приход трговцима и прерађивачима него произвођачима. Нелогично је да се из буџета Општине Ужице, који је око 1.300.000.000, само 5.000.000 издваја за потребе села. Нелогично и непоштено. Што се тиче здравства, све се мора увести у легалне токове. Не може се дозволити да Болница буде *ни приватна ни државна*... У области социјалне политике мора се стимулисати рађање свим материјалима и финансијским средствима и зауставити пад природног

прираштаја становништва. У области културе, туризма и спорта мора се наставити узлазни пут Ужичког позоришта, вратити стари спортски сјај Слободе, ужичке кошарке, атлетике. Покушај приватизације у спорту није дао значајне резултате и ту се морају тражити нова решења. Школе и предшколске установе ће бити наша трајна брига.

Нема сегмента у животу и раду нашег града у коме ја, као његов домаћин, нећу остварити увид и утицај. Приче о надлежности и ненадлежности градоначелника су само параван за нерад. Бићу градоначелник свих грађана Ужица, а следећи избори показаће колико сам био успешан у томе. Окупићу око себе тим младих, способних и поштених људи које ћемо ангажовати за добро овога града. Позваћу све странке које имају одборнике у Скупштини општине на сарадњу са циљем обезбеђивања скупштинске већине.

Вратићемо стари сјај Ужицу, које је увек било лидер у региону.

Оснивач и издавач: др Војислав Шешелъ;

Главни и одговорни уредник: Елена Божић - Талијан;

Заменик главног и одговорног уредника: Марина Томан;

Издање припремила редакција у Ужицу: мр Милан Нинчић, Митар Милошевић,
Драгиша Станојчић, Зоран Богићевић

Уредник специјалног издања: мр Милан Нинчић

Тираж: 7.000

Штампа: Штампарија *ЛАПЧЕВИЋ* Ужице

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

позива суграђане,
симпатизере и чланове
на предизборни

МИТИНГ

четвртак, 29. јун 2006.

19:00 часова

Градски трг, Ужице

Томислав Николић, Александар Вучић
Вјерица Рагета и Наташа Јовановић

Удешајмо слику Ужица

